

Prázdninové plány

„Tedy, řeknu ti, Quentine, opravdu to s tebou nemám lehké,“ oslovila teta Fanny svého manžela.

Čtveřice dětí seděla u stolu a snídala. Všichni byli zvědaví, co strýček Quentin zase vyvedl. Julián mrkl na Dicka a Anna koplá pod stolem svou sestřenicí George. Jestlipak se strýček rozčílí? Nebylo by to nic divného.

Strýček Quentin držel v ruce dopis. Teta mu ho vrátila, poté co si ho přečetla. Zase ji čekaly starosti. Strýček se zamračil – ale pak se rozhodl, že raději zůstane klidný.

„Ale, Fanny, drahoušku,“ začal mírně jako beránek, „víš, že si nepamatuji, kdy dětem začínají prázdniny a jestli je budou trávit u nás, nebo u tvé sestry. Víš, že mám na starosti důležitější věci. Momentálně pracuji na velice závažném úkolu. *Nemohu* nosit v hlavě datum, kdy začínají prázdniny.“

„Ale můžeš se mě přece zeptat,“ namítla teta Fanny zoufale. „Quentine, tys vážně zapomněl, že sem letos Julián, Dick a Anna přijedou na velikonoční prázdniny? Vždyť jsme o tom mluvili. Říkal jsi, že si to zařídiš, abys mohl jet na ta tvá jednání až po prázdninách – a ne zrovna uprostřed!“

„Jenže prázdniny začaly nějak pozdě!“ bránil se strýček Quentin. „Nevěděl jsem to.“

„Velikonoční svátky přišly letos později, a tak jsou později i prázdniny. Na tom není nic divného,“ povzdechla si teta Fanny.

„Taťkovi to nedošlo,“ řekla George. „Co se děje, mami? Táta chce odjet, nebo co?“

„Ano,“ přikývla teta Fanny a znovu sáhla po dopisu. „Musí na pár dní pryč a já bych měla jet s ním. A nemůžu vás tu nechat v prázdném domě. Kdyby Joanna nestonala, bylo by to v pořádku. Ale vrátí se asi až za týden nebo tak nějak.“

Joanna byla kuchařka. Děti ji měly moc rády. Litovaly, že není v domě, zrovna když přijely na prázdniny.

„Postaráme se o sebe,“ řekl Dick. „Anička umí docela dobře vařit.“

„A já jí pomůžu,“ navrhla George. Ve skutečnosti se jmenovala Georgina, ale všichni jí říkali George neboli Jirka. Její matka se usmála.

„Ale, George, když jsi posledně vařila vajíčko, nechala jsi ho v hrnku, až se všechna voda vyvařila a vajíčko se spálilo. Myslím, že na tvé kuchařské umění není nikdo zvědavý.“

„Zapomněla jsem na něj,“ bránila se George. „Šla jsem si pro budík, abych si nastavila čas, ale po cestě jsem si vzpomněla, že Tim ještě nejedl, a...“

„Já vím,“ zasmála se maminka. „Tim dostal jídlo, ale otec se musel obejít bez svačiny.“

„Haf,“ ozval se Tim pod stolem, když uslyšel, že se o něm mluví. Olízl George nohu, aby jí připomněl, že je tu taky.

„No, vraťme se k tématu,“ řekl strýček Quentin ne-

trpělivě. „Na to jednání musím, nedá se nic dělat. Mám tam důležitou přednášku. Nemusíš jezdit se mnou, Fanny – můžeš zůstat doma a starat se o děti.“

„Maminka tu nemusí zůstat,“ řekla George. „Máme takový plán, který jsme chtěli odložit až na letní prázdniny. Ale můžeme ho provést hned.“

„No jasně,“ zaradovala se Anna. „To bude něco!“

„No jo,“ přidal se Dick. „Jsem pro.“

„Co jste si zas vymysleli?“ zhrzila se teta Fanny. „Nic o tom nevím. Jestli je to něco nebezpečného, tak jsem zásadně proti. Tak si to rozmyslete.“

„Copak jsme *někdy* dělali něco nebezpečného?“ zvolala George.

„Mnohokrát,“ řekla teta Fanny. „Tak jaké máte plány? Ven s tím!“

„O nic nejde,“ ujistil ji Julián. „Máme kola v bezvadném pořádku a k Vánocům jsme od tebe dostali dva stany – a tak jsme si mysleli, že by nebylo špatné vyrazit na malý výlet po okolí.“

„Je hezky – nemuselo by to být špatné,“ řekl Dick. „Určitě jsi, tetičko, chtěla, abychom ty stany využili, když už jsi nám je dala. Teď by se to zrovna hodilo.“

„Myslela jsem, že si je postavíte na zahradě nebo na pláži,“ namítla teta Fanny. „Když jste posledně stanovali, dohlížel na vás pan Luffý. Nelíbí se mi představa, že byste vyrazili sami.“

„Ale, Fanny, Julián přece není žádný trouba, který se nedokáže postarat o děti,“ řekl strýček Quentin netrpělivě. „Jen je nech. Sázím na Juliána. S ním se dětem nemůže nic stát.“

„Děkuji, strýčku,“ usmál se Julián. Nebyl na takové

lichotky od strýčka zvyklý. Podíval se na ostatní a zavtářil se šibalsky. „Určitě nebude těžké tuhle malou výpravu zvládnout – i když s Aničkou bývají někdy potíže.“

Anna udiveně otevřela pusy. Byla ze všech nejmenší a nejposlušnější. Pak si všimla, jak se Julián tváří, a došlo jí, že si z ní jen dělá legraci. „Slibuji, že se mnou nebudou žádné potíže,“ řekla nevinným hlasem na adresu strýčka Quentina.

Strýček vypadal překvapeně. „Upřímně řečeno, myslel jsem si, že jediný člen vaší party, s kým bývají potíže, je naše George...“ začal, ale hned se odmlčel, když si všiml, jak se jeho manželka výhrůžně zamračila. Teta Fanny dobře věděla, že s George občas bývají problémy, ale podobné řeči na tom nic nezmění.

„Quentine, copak nepoznáš, že si Julián dělá legraci?“ zeptala se teta. „Dobrá – jestli si myslíš, že to Julián zvládne, tak je na ten výlet pustíme – i s těmi novými stany...“

„Hurá! Je to domluveno!“ zaječela George a začala Tima radostně popleskávat po zádech. „Zítřejí vyrazíme! Zítřejí...“

„GEORGE!“ okřikla ji matka. „Nevyváděj tak. Víš, že to tatínek nemá rád. Podívej se na toho psa – je z tebe celý divý. Lehni, Time! Lítá po pokoji jako blázen.“

Strýček Quentin se zvedl k odchodu. Neměl rád, když se společné jídlo změnilo v bláznivou vřavu. Div že se o roz dováděného Tima nepřerazil. S úlevou zmizel z pokoje. „Čtyři děti a pes – a dům je vzhůru nohama,“ brumlal si pod vousy.

„Tetičko, vážně můžeme zítra vyrazit?“ zeptala se Anna. Oči jí radostně svítily. „Letošní duben je opravdu nádherný – je teplo jako v červenci. Ani si nemusíme brát žádné teplé oblečení.“

„Tak to teda ne!“ řekla přísným hlasem teta Fanny. „Dneska je krásně, ale dubnovému počasí nemůžete věřit. Zítra to může být úplně jinak. Zítra může pršet a pozítří třeba sněžit. Musím ti dát, Juliáne, nějaké peníze, abyste mohli jít do hotelu, kdyby bylo ošklivo.“

Ale děti byly přesvědčené, že bude hezky.

„Nebude to nádhera?“ radoval se Dick. „Každý večer si najdeme místo na přespaní a postavíme stany. A když se nám bude chtít a bude svítit měsíc, můžeme cestovat až do noci.“

„Jsem ráda, že se nějak zabavíte, když budeme pryč,“ řekla teta Fanny. „Takových let jsem vdaná za Quentina, ale je to stále stejné. Vždycky dokáže udělat pořádný zmatek! Dobře, dobře, musíme se pustit do práce a rozhodnout, co si s sebou vezmete.“

„Koho by to napadlo, že od zítřka budeme volní a odkázaní sami na sebe,“ přemítal Dick, zatímco muchlal ložní prádlo na hromadu.

„Dicku! Já ti ustelu,“ vykřikla Anna, která zděšeně pozorovala, co její bratr vyvádí. „Takhle to nemůžeš dělat!“

„Že ne?“ bránil se Dick. „Počkej a uvidíš. Ustelu i Juliánovi. Běž si ustlat k sobě, Aničko – pěkně natáhnu prostěradlo, natřesu polštář a uhladím příkrývku – nech mě být, ustelu si podle svého. Počkej, až vyrazíme. Přestaneš se starat o stlaní. Smotáš spacák a bude to!“

Dick ustlal, jak řekl. Všechno pečlivě narovnal a py-

žamo strčil pod polštář. Anna se usmála a šla po svých. Také byla rozčilená. Čekaly je slunečné dny, neznámá místa, lesy, malé i velké kopce, bublající potůčky, pikniky a jízda na kole za svitu měsíce – myslel to Dick vážně? Vypadalo to tak tajemně.

Všichni měli plné ruce práce. Dávali si do batohu všechny potřebné věci, balili stany, aby byly co nejmenší a daly se připevnit na nosiče kol, slídili ve spížích po zásobách, které by se jim hodily na výpravu, hledali mapy.

Tim tušil, že se někam pojedete, a věděl, že pojedete také. Byl rozčilením celý bez sebe. Štěkal a mával ocasem a stále se někomu pletl pod nohy. Ale nikomu to nevadilo. Tim byl jeden z nich, člen Správné pětky, který uměl skoro všechno, jen nedokázal mluvit lidskou řečí. Nikoho ani ve snu nenapadlo, že by mohli někam vyrazit bez starého kamaráda Tima.

„Myslíte, že vám Tim bude stačit, když budete celý den na kolech a ujedete spoustu mil?“ zeptala se teta Fanny Juliána.

„Určitě,“ ujistil ji Julián. „Je mu jedno, jakou vzdálenost urazíme. Nemusíš si dělat starosti, teto Fanny. Víš, že Tim je výborný hlídač.“

„Já vím,“ řekla teta. „Nedala bych se tak snadno přemluvit, kdybych nevěděla, že s vámi bude Tim. Dokáže vás ohlídat jako dospělý člověk.“

„Haf, haf,“ souhlasil Tim. George se dala do smíchu. „Slyšíš, mami? Říká, že je stejně dobrý jako dva dospělí.“ Tim uhodil ocasem o podlahu.

„Haf, haf, haf,“ zaštěkal Tim. Znamenalo to: „Ne dva – ale rovnou tři!“